

~~ORFEÓ CATALÀ~~

~~BARCELONA~~

~~PARTICULAR~~

A la Junta Directiva
de la "Associació de Música de
Càmera".

Carss amics:

Una decisió presa en vir-
tut de diverses circumstàncies,
m'obliga a escriure-us la pre-
sent lletra que té per objecte,
ademés, exposar diverses conside-
racions que explicaran la meua
actitut observada durant un temps
respecte a nostra estimada Asso-
ciació.

Primerament arribé al objecte
primerarial de la present que no es
altra que dimiir al canec de Vocal
d'aquella Junta que m'heu confiat a
ser constituïda l'associació.

Jo havia rebut, per no donar

cap importància al men de tenir-
renunciar al men correu al venir
la Junta general, fent-ho d'una ma-
nera senzilla, o sia en sessió de la
Junta en que s'hauria format la can-
didatura nova, prestant-me volun-
tariament, sense necessitat de sortej, a
deixar el correu vacant, per a que
l'ocupés altre. Però, no ha pogut ser
així, car, malgrat passar el temps
reglamentari, no ens hem reunit
hem convocat la Junta genl. i per tot lo
qual ni hi decidit a fer-ho en
aquesta forma.

I ara bé, com l'anell al dit, l'ex-
plicar, ~~gross~~ modo, el per que de
l'actitut mava de que al començament
parlava, i, també, els motius principals
que m'han inclinat a dimidir:

Primerament per no estar confor-
me amb la marca actual de la vida
de l'associació; la nostra associació per in-
re la vida coplençada que li somniavem
te de vibrar contínuament, te de moure,
te de tenir calor, i malauradament, això
ha anat desapareixent sensiblement de nos
en mes fins arribar al quietisme actual
que ex auctorat perque fa temer per la
existència. Certament cal confessar que no

hem fet lo que devíem, i m'hi in-
cloe també jo malgrat haver-~~os~~ dit
seriosament després de totes les tasques
de constitució de l'entitat i dels tres anys
posteriors, que jo ja no podia cridar-me
amb l'intensitat de fins allavors de la
marca de l'associació.

Hi dit que no hem fet lo que
devíem, i ho explicaré. És la vida ele-
ment primordial de la vida de l'asso-
ciació el donar concerts i el crear un
public decidit partidari de la música
"la cannera"; ho és també, i essencial, l'es-
cafi i la bona organització administrativa.
Hem de confessar, malgrat la nostra bo-
na voluntat, que no ha sigut la nostra
associació un model, ni d'entusiasme
persistent, ni d'administració perfecta,
ni d'organització i empremta artística.

I per que? Perque s'ha supereditat sem-
pre als petits inconvenients l'ideal
que informava l'associació. Ara mateix
ens trobem que per inconvenients par-
ticulars (molt respectables, certament) no
podem donar el concert que falta del
curs passat, malgrat ser el dia 5 de
maig. L'associació nostra, jo ho ha-
via dit diverses vegades, esipeix aten-
dre-hi si volem que visqui, per sobre de
tot, car si falla lo promés als savis penlla

sa vida; però es que jo al principi
vaig marcar l'orientació d'una adminis-
tració constant que no depengués ~~sols~~ de
la bona voluntat d'aquells que per dur-la
teren de sacrificar estudis, quefers par-
ticulars i d'altres; com també vaig signifi-
car la conveniència de que la Direcció
teria, si volien complir amb lo pro-
pietari, de sacrificar en part (i la de
tenir en compte que per l'amic Robert
i Perelló, no era cosa ignorada ni
la importància de l'associació - 160 sou!!
ni la responsabilitat ben grossa con-
tada amb dits sants i amb el públic en
general en virtut de la circular de
presentació de l'entitat) i de sacrificis
en part, repetitius, per complir es propietari,
les atencions dels quefers particulars.
Que l'ha sacrificat el Robert, min-
fir no dubta, però tenia de sacrifi-
car - lo més, car ell, es, el cap visi-
ble de l'associació la vida de la qual
depenent primordialment d'ell.

I dir primordialment per què la Di-
recció artística es l'ànima de la nostra Insti-
tució i l'administració el cos. La Direcció es
la que té a sa mà l'element vital de l'asso-
ciació, exerceix l'administració una part in-
tegrant d'aquell que, de no anar paral·lel-
lament, malgrat exerceix un model de perfec-
ció, no té cap virtut.

La Direcció artística tenia, ^(de tenir) a més,
de l'organització i realització incan-
movible dels sis concerts ordinaris,
l'espècial prioritja no ja de complir es-
trictament, a lo menys dintre de l'any,
els promès, sinó d'ampliar el Calen-
dari amb aquelles altra mena de ses-
sions musicals intimes i modestes,
anunciades en la circular. No es pas
cosa que sia impossible, sobretot per
aquells qui viuen com En Rabentós i
Parellón en un ambient purament
musical, l'organització de petits con-
certs amb elements modestos però
de talent - que alguns n'hi han - ja
de piano, de violi i piano, de violon-
cel·lo, de cant etc, etc., amb tenden-
cia especialitzada per educació del pú-
blic i per a donar-li major interès.

D'això recordarem tots que se n'havia
parlat (p.e. la sessió d'òrgue per Mr.
Graham). Breu que donada la impor-
tància de l'associació i lo examen que
per molts artistes modestos hauria
sigut, era ben facil poguer-ho lograr.
Fastes de local? No! prou n'hi han

que pagant sols 20 o 25 Pts. del
trasllat de cadires se'ns transvien
facilitat a mans de pades. (P.e. i em
consta - la sala Guarro, la sala Oliver,
l'Ateneu i el mateix Orfeó als matins
i a les tardes se'ns transvia facilitat
a preb~~le~~ baire.

Tot això, indubtablement,
hauria fet, sense gaires dispen-
dis per l'associació, molt bon
efecte; la tasca artística hauria
sigut molt més intensa i aquell
col·li de que no parlava, no hauria
mancat com ara en bona part.

Altre aspecte, ben perjudi-
cial, al men entendre, per la
nostra associació, es tot lo re-
ferent a les relacions entre la
nostra entitat i l'Orfeó. No vull
pas dir que no hagin sigut bas-
tant correctes i si, però, que han
sigut fredes, oficials... I an~~ni~~
estriba la causa de la meua ac-
titud expectant observada des-
de l'passat mes de Juliol.

No es pas cosa ignorada

per ningú de nosaltres, les grans
ventatges que mereix a la bona amig-
tat meua, particular, amb l'Orfeó, lo-
grarem per la nostra associació.
Lograrem, entre altres coses, lo que
no s'havia fet ja mai per ningú:
llogar parcialment la sala de
concerts; poguer oferir tres con-
certs extraordinaris als nostres saig
sense cap responsabilitat econò-
mica, car els trien tingut per
una relativa infima subvenció.

Dones bé: això era l'començament,
començant al qual s'hi
haurien ajuntat altres ventatges, en-
tre altres la de poguer comptar amb
l'apoi moral de l'Orfeó (que no es
poc!) i, en l'aspecte artístic, alguns
dels seus elements corals que han-
rien permès ampliar molt més
la nostra tasca. Però, malaurada-
ment, als meus propòsits, als nos-
tres ideals, s'hi oposaren els reals,
les desconfiances i, fins, oh les ima-
ginacions massa vives!, que l'Orfeó
ens explotaria oferintnos artistes
de poc castell. I l'idea de l'emanci-
pació de la tubela (?) de l'Orfeó ens

desvia, ja al primer curs, de la
norma segura i econòmicament
insuperable Tens en anaven
cop als Cursos de Ubeda: que si no
saltés contractessin directament,
que si diris no m'exposaríem a que
ens donessin a tu Manen, etc. etc.

I la mala herba de volguer ser
més gran de lo que en realitat erem
destruï hem vic lo que tant bé ha-
via comensat, lo que amb calma,
entusiasme i serenitat ens han-
ria transformat en potencia artis-
tica dintre dos o tres anys.

I veus-agui explicat tot lo
que m'ha divorciat han vic de vosal-
tres i m'ha fet dimetir, al últim,
per evitar responsabilitats que jo
de temps tra es veia venir i m'en
defenguava, donant orientacions, gui-
vant-me, fent veure la realitat, i
en fi, profetissant-les un dia
i un altre. I ara, moirat esper
inminents, veient que tampoc les
refusen rectificant procediments, jo
les refujo dimetint i fent però, his-
toria de tot lo que hi fet per evitar-les.

Us saluda cordalment, el vostre

amic
Barra. 5/11/14. José Gual